

“L’interessant d’una obsessió sexual és que t’enfronta amb els teus límits”

Flavia Company (Buenos Aires, 1963) publica a Proa la novel·la *Segona pell*, versió d’una novel·la seva anterior, publicada en castellà el 1999 amb el títol *Dame placer*.

—**Dame placer va ser una obra important en la vostra carrera?**

—Molt. Va ser la primera que es va traduir a l’estranger i la primera que va arribar a un cercle ampli de lectors. Des del punt de vista literari no considero que estigui per damunt d’altres investigacions meves mitjançant la paraula, sinó que forma part d’un tot que intento que mantingui cohesionat. És un esglaó més de l’escala de cargol que és la meua obra.

—**El fet que el lesbianisme en fos l’escenari però no el tema —el tema és el perill de la passió amorosa— devia ser determinant en la recepció de l’obra, no?**

—Sí. Un dels fets que em va agradar més de la recepció del llibre és que la lectura fos més humana que sexista, que de gènere; tot i que, com és natural, es va tenir present que fos una història de passió entre dues dones. I va tenir tants lectors com lectores, pels comentaris que vaig rebre. Una persona heterosexual s’hi pot identificar tant com una d’homosexual, perquè parla de la passió. Precisament n’era un dels objectius, que fos una experiència universal en aquest sentit, que no es restringís a l’anècdota del fet que siguin dues dones.

—**El títol català s’allunya més de la connotació sexista.**

—No ho havia pensat. M’agrada que m’ho digueu. La segona pell, però, és la de la persona que estimes o t’erotitza.

—**Com heu afrontat el trasllat del text, frase a frase?**

—Vaig fer-ne una primera lectura per trobar el to del conjunt i a partir d’aquí vaig fer-lo. Frase per frase era impossible, perquè hi ha tota una estructura musical de repeticions, d’*ostinatos*, d’autoreferències i calia tenir aquesta visió general abans de començar. Ara bé, és una traducció. Hi ha una part de reescriptura en el sentit que he pogut polir o suprimir, però és una traducció fidel, encara que no tant com ho hagués fet un altre traductor.

—**La novel·la avança sobre fragments autònoms d’extensió diversa, però sense que sigui trencaclosques que el lector hagi de comprendre.**

JORDI PLAY / ARXIU

Flavia Company publica a Proa la novel·la *Segona pell*, versió catalana de *Dame placer*, obra del 1999.

—És així. El text és un monòleg aparent, o un diàleg en el qual no sentim les rèpliques del receptor anònim, que en aquest cas és també el lector. Per tant, les pauses que hi ha entre els diversos fragments serien les pauses de qualsevol discurs parlat, els silencis, els moments de pensar què diràs. I la connexió o inconconnexió és la de tot discurs que explica una història a través de la combinació dels records amb les reflexions.

—**L’atracció física posa en contacte les dues dones i les manté unides. En posar en primer pla la passió, podeu despullar-les de referents, de biografia.**

—En efecte. El que volia era parlar del que passa quan una atracció sexual transcendeix la qüestió física i es converteix en una obsessió mental. Quan el cos es trasllada a la ment, és a dir, quan un divertiment es converteix en addicció. O el plaer en necessitat, que penso que és un dels temes importants de la novel·la.

—**Vàreu construir la novel·la pensant en el que pot passar si de sobte dues dones, sense saber res l’una de l’altra, inicien una relació amorosa apassionada que arriba al sado-masquisme?**

—La meua intenció era, com sempre faig, posar dues persones en una situació límit. El fet que fos amorosa té a veure amb el plantejament de les dues novel·les anteriors, amb les quals conforma una trilogia dedicada als amors infeliços, els amors impossibles, els amors límit.

—**Recomanaríeu que es busqués només un plaer desapassionat, en una relació íntima com la que plantegeu?**

—L’interessant de les addiccions —la passió en seria una— és que t’enfronten amb la teua part més fosca, amb els teus límits. Tot el que ens fa transcendir ens fa créixer. El que es queda a la superfície no ens modifica. La pregunta seria: és recomanable el dolor? I la resposta seria: és inevitable. El que és recomanable és treure’n profit, que és el que intenta la protagonista que faci l’interlocutor, que aprengui de la seva experiència, cosa absurda perquè ningú no aprèn de les experiències dels altres. Així ens va.

Lluís Bonada